

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/32/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201110
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8619201110.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: T. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX I. XX, právne zastúpeného: JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 35 510 722, proti žalovanému: Orange Slovensko, a.s. so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, právne zastúpenému: Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., so sídlom Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. SK-4C/23/2019-274 zo dňa 19.3.2024, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.
- Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Výrokom I. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie konanie v časti prevyšujúcej 110 EUR zastavil, výrokom II. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110 EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 5 000 EUR. Okresný súd Svidník rozsudkom č. k. 4C/23/2019-158 zo dňa 15.06.2022 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 3 300 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na základe odvolania žalovaného odvolací súd uznesením č. k. 9Co/1/2023-243 zo dňa 27.04.2023 zrušil rozsudok vo výroku I. a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne sa zaoberať nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalobcom uplatnenej výške. Vychádzať pritom mal z odvolacím súdom ozrejmenej úvah o povahe nároku, ktorý je predmetom konania, zo zistených skutkových okolností a argumentov produkovaných stranami sporu v priebehu konania, zopakovanými aj v odvolacom konaní.

Žalobca vzal späť žalobu sčasti prevyšujúcej sumu 110 EUR podaním zo dňa 25.07.2023. Žalovaný na pojednávaní dňa 19.03.2024 súhlasil so späťvzatím žaloby v tejto časti. Preto súd konanie v tejto časti zastavil.

Súd dospel k záveru, že odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia konštatoval nedôvodnosť námietky žalovaného o nedostatku miestnej príslušnosti bývalého Okresného súdu Svidník aj námietky nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Podľa odvolacieho súdu dôvodnou nebola ani odvolacia argumentácia žalovaného vo vzťahu k základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolací súd uviedol, že vzhľadom na charakter bezpečnostného incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané

právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Odvolacia argumentácia žalovaného vo vzťahu k výške priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy však podľa odvolacieho súdu nebola bez relevancie. Pri existencii nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je rozhodovanie o primeranosti tohto nároku vecou voľnej úvahy súdu. Je potrebné poukázať na to, že v skutkovo a právne identických právnych veciach osôb dotknutých tým istým bezpečnostným incidentom už rôzne senáty odvolacieho súdu judikovali primeranosť náhrady nemajetkovej ujmy tak, že väčšina odvolacích senátov ustálila ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 110 eur. Štyri senáty odvolacieho súdu ustálili vo veciach 14 dotknutých osôb (žalobcov) ako primeranú sumu náhrady nemajetkovej ujmy 500 eur (senáty 18Co, 20Co, 22Co a 7Co). O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože výška náhrady záležala od úvahy súdu.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), f) a h) CSP. Uviedol, že už pri prvom procesnom úkone namietol miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Bardejov (predtým Svidník), pričom zotrváva na tomto stanovisku. Uplatnený nárok nemá žiadnu súvislosť so spotrebiteľskou zmluvou a nie je nárokom na náhradu škody. Je potrebné rozlišovať, čo je základné a čo sprevádzajúce. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/265/2009 zo dňa 17.2.2011, podľa ktorého právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno podriaďiť pod inštitút záväzkových vzťahov, ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 233/2022 zo dňa 24.5.2022, ktorý spor vychádzajúci z toho istého bezpečnostného incidentu posúdil ako spor o ochranu osobnosti.

Žalovaný zároveň namietal svoju pasívnu legitímáciu v konaní, nakoľko právne posúdenie súdu prvej inštancie v tejto otázke je nesprávne. Žalovaný zastáva stanovisko, že nie je pasívne legitimovaný. Žalovaný bez toho, aby v odvolaní opätovne opakoval celú svoju predchádzajúcu odvolaciu argumentáciu k tejto otázke iba odkázal na svoje predchádzajúce odvolanie a zotrval na všetkých dôvodoch.

Žalovaný poukázal na základné predpoklady vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom existencie nárokovanej nemajetkovej ujmy, pričom sa nemožno stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, že už samotný vznik rizika pre zásah do práv a slobôd fyzických osôb je postačujúci pre priznanie nemajetkovej ujmy. Postup, kedy súd prvej inštancie neskúmal, či žalobcovi skutočne nemajetková ujma vznikla, akú má povahu, intenzitu, závažnosť, šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku, prípadne či naďalej pretrváva, resp. sa prejavuje, ale uspokojil sa iba so všeobecným konštatovaním, že k vzniku nemajetkovej ujmy a to dokonca závažnej, došlo už iba tým, že nedošlo len k ohrozeniu osobnostných práv žalobcu ale priamo k ich porušeniu, má za následok nesprávne zistenie rozhodujúcich skutočností.

Zároveň žalovaný namietal aj rozhodnutie súdu o trovách konania s tým, že napriek iba čiastočnému úspechu bol žalobcovi priznaný plný nárok na náhradu trov konania. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s jeho argumentáciou vo vzťahu k trovám konania, vrátane aplikácie § 257 CSP na prejednávajúcu vec.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, k otázke miestnej príslušnosti poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsudku č. k. 11Co/15/2023 - 223 zo dňa 13.12.2023. Vyjadril súhlas s argumentáciou odvolacieho súdu o danosti miestnej príslušnosti Okresného súdu Bardejov (predtým Svidník) podľa ust. § 19 písm. b) CSP, pričom považoval tento dôvod miestnej príslušnosti za dôvod popri miestnej príslušnosti aj podľa § 19 písm. d) CSP. Žalobca za správny považoval aj výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný vo svojom následnom vyjadrení zotrval na svojich stanoviskách uvedených v odvolaní. Ohľadom miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Bardejov má za to, že sa nejedná o žalobu na náhradu škody a nejde ani o spotrebiteľský spor. Uviedol, že CSP nepozná inštitút ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K nároku na náhradu trov konania poukázal na to, že žalobcovi bola priznaná suma rovnajúca sa 2% pôvodne žalovanej výšky primeraného finančného zadostučinenia. Nie je možné konštatovaniu dôvodnosti nároku na finančné zadostučinenie priznať bezhranične dominantný význam v tom zmysle, že bez ohľadu na porovnanie nárokovanej a súdom určenej výšky náhrad bude žalobca vždy v spore úspešnou stranou s nárokom na náhradu trov konania.

5. Žalobca vo svojom stanovisku k podaniu žalovaného zotrval na svojej argumentácii o súvisi bezpečnostného incidentu so spotrebiteľskou zmluvou.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

8. Čo sa týka vznesenej námietky miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Bardejov (predtým Okresného súdu Svidník), k tomuto sa odvolací súd vyjadril už vo svojom skoršom zrušujúcom uznesení č.k. 9Co/1/2023 - 243 zo dňa 27.4.2023 a týmto názore zotrváva.

Nad rámec argumentácie uvedenej odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení odvolací súd dodáva, že predmetom konania je nepochybne nárok majúci základ v porušení práva na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka s uplatnením požiadavky na náhradu nemajetkovej ujmy. Zásadným pre posúdenie výhrady žalovaného bolo vyhodnotiť charakter takto definovaného nároku v tom zmysle, či nie je vo svojej podstate nárokom korešpondujúcim s nárokom na náhradu škody, pre ktorý môže platiť miestna príslušnosť daná na výber, keďže podľa § 19 písm. b) CSP je popri všeobecnom súde žalovaného na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody.

Princípy európskeho deliktneho práva (PETL) pojem nemateriálna ujma stavajú na úroveň pojmu škoda. PETL v čl. 2:101 definuje škodu ako majetkovú alebo nemajetkovú ujmu zákonom chránených záujmov. Ako vyplýva z tejto definície, škoda sa chápe široko, univerzálne a ako majetkový či nemajetkový reflex vo sfére poškodeného. Akýkoľvek zásah do tejto sféry či zhoršenie pozície poškodeného založí zodpovednosť za škodu za predpokladu, že súčasne išlo o zásah do právom definovaného statku. Jednoznačne pozitívny trend tejto koncepcie predstavuje postavenie imateriálnej ujmy na úroveň majetkovej škody a ďalej skutočnosť, že i režim náhrady je pre obidva druhy škôd rovnocenný. Z hľadiska terminologického používa PETL výrazy "škoda" (damage) a "ujma" (harm) synonymicky.

Materiálna ujma ako jeden z dvoch definíčných komponentov pojmu škoda je definovaná v časti s označením peňažná škoda (pecuniary damage). Pozitívne definície nemateriálnej ujmy PETL síce nepodáva, ale aj tak ich z celkovej koncepcie (a contrario materiálnej ujmy) možno vyvodiť. Ide o druh ujmy, ktorý nepredstavuje reálny úbytok v majetkovej sfére poškodeného. Náhrada nemateriálnej ujmy sa v moderných deliktých úpravách nevyčerpáva len náhradou ujmy na zdravie a na živote, ale panuje široký konsenzus, že je spoločensky vysoko žiaduce odškodňovať v rôznej miere aj zásahy do iných zložiek a sfér osobnosti jedinca, než je jeho fyzická a duševná integrita. Náhrada nemajetkovej ujmy sa týmto úzko prepojuje s inštitútom ochrany osobnosti a koncepciou garancie osobnostných práv v súlade s tým, ako je v tom ktorom systéme upravená (porovnaj Poňatie škody v Princípoch európskeho deliktneho práva, JUDr. Ing. Elena Divko, Bulletin slovenskej advokácie, 2014).

Skutočnosť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého sa domáha žalobca, nepochybne možno subsumovať, prípadne aj stotožniť s pojmom škoda, vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24.10.2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade Súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle Smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. V súvislosti s týmto konštatovaním je potrebné uviesť, že Okresný súd

Bardejov je miestne príslušným súdom v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že udalosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, a teda jej súčasťou ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode Okresného súdu Bardejov. Táto skutočnosť ohľadom úniku dokladov s osobnými dátami žalobcu nebola v konaní sporná, preto odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti za správne. Miestna príslušnosť Okresného súdu Bardejov je daná ako osobitná miestna príslušnosť podľa § 19 CSP. Z tohto dôvodu nie je relevantné tvrdenie žalovaného o miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie.

Záverom je potrebné dodať, že prvoinštančný súd ani odvolací súd nepreklasifikovali toto konanie na konanie o náhradu škody. Ani prvoinštančný ani odvolací súd nikdy neuviedli, že nárok, ktorý je predmetom žaloby, je nárokom na náhradu škody, nakoľko je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že v prejednávanej veci ide jednoznačne o spor o ochranu osobnosti. Na uvedenom nič nemení ani to, že oba sudy sa za účelom vyriešenia otázky miestnej príslušnosti súdu v súvislosti so vznesenou námietkou miestnej nepríslušnosti zo strany žalovaného v teoretickej rovine zaoberali podstatou a charakterom nemajetkovej ujmy ako (sub)kategóriou pojmu škoda.

9. Ohľadom pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní odvolací súd zotrváva na právnom názore vyjadrenom už v uznesení č.k. 9Co/1/2023 - 243 zo dňa 27.4.2023. Je nepochybné, že žalobca vstupoval do právneho vzťahu so žalovaným, pričom tento konal prostredníctvom splnomocnenej osoby a žalovaný, aj keď konajúci prostredníctvom splnomocneného zástupcu, zasiahol do osobnostných práv žalobcu tým, že nezabezpečil jeho osobné údaje pred prípadným zneužitím, pričom práve na tento prípad sa vzťahuje rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 2712/2005, nakoľko sa jedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý bol spôsobený sprostredkovateľom, teda inou právnickou osobou pri realizácii činností žalovaného, a vtedy sa tento neoprávnený zásah pričíta tejto právnickej osobe, teda žalovanému. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Českej republiky aj v rozhodnutí č.k. 30Cdo/1393/2007, v zmysle ktorého: „Platí zásada, podľa ktorej, ak neoprávnený zásah do osobnosti bol spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou (alebo inou fyzickou osobou) k realizácii činnosti tejto právnickej osoby (alebo inej fyzickej osoby), kedy určujúcim je existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu činnosti takejto osoby, potom v týchto prípadoch občianskoprávne sankcie podľa § 13 Obč. zák. postihujú samotnú právnickú alebo inú fyzickú osobu v zmysle analógie § 420 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 853 toho istého zákona.“ Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že aj keď sa jedná o judikatúru iného štátu, tak táto sa týka výkladu právneho predpisu, ktorý bol v tom čase totožný s úpravou v Slovenskej republike.

Pokiaľ žalovaný poukazuje na koncepciu tzv. delenej zodpovednosti, tak táto je daná v rámci administratívnoprávnej zodpovednosti prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v zmysle zákona o ochrane osobných údajov. Táto koncepcia sa neuplatňuje v oblasti zodpovednosti podľa občianskoprávnych predpisov o ochrane osobnosti.

Na tomto mieste je potrebné poukázať aj na dôvodovú správu k zákonu o ochrane osobných údajov účinného v čase vzniku bezpečnostného incidentu, podľa ktorej je stále potrebné, aby prevádzkovateľ bol aspoň informovaný o hlavných prvkoch štruktúry spracovania (napríklad o zapojených subjektoch, bezpečnostných opatreniach, zárukách pri spracovaní v tretích krajinách atď.), aby si udržal pozíciu, v ktorej má kontrolu nad údajmi spracúvanými v jeho mene.

V tejto súvislosti, pokiaľ tu je jednoznačne preukázané, ako to bolo v tomto prípade, že došlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konaním žalovaného, nie je relevantné použitie ustanovení zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko priamo z uvedeného zákona vyplýva záver, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti tak, ako ho uplatnil žalobca v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť rozhodujúce ani rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov, na ktoré sa odvoláva žalovaný, ktoré v súvislosti s jeho zodpovednosťou neskončilo vydaním rozhodnutia o porušení ustanovení zákona o ochrane osobných údajov. Z tohto dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že odvolacia námietka žalovaného o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nie je dôvodná.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, to znamená musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke, a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny

názor. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z §§ 185 až 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vo veci rozhodol sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009).

11. K námietke o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani k naplneniu tejto odvolacej námietky zo strany súdu prvej inštancie nedošlo.

12. Pri otázke posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na závažnosť, okolnosti a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu.

V dnešnej dobe je téma súkromia jednoznačne témou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovoprávných vzťahov do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcu bez náležitého dohľadu zo strany žalovaného, došlo k neprípustnému vytvoreniu podmienok pre zneužitie týchto údajov. Právo na ochranu osobných údajov možno dnes nepochybne považovať za subkategóriu práva na súkromie, a to vychádzajúc z judikatúry Súdného dvora Európskej únie, Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na článok 8 Dohovoru, ako aj na ostatné právne predpisy, ktoré citoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Súčasná informačná spoločnosť a digitálna ekonomika dospela do stavu, kedy sa osobné údaje stali jednou z komodít na trhu, a preto je nutné tento derivát, ktorý už nie je len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto osobné údaje zveril, dbať na to, aby subjekt, ktorému boli zverené nevystavoval bezpečnostného riziku tieto osobné údaje a v prípade, že k tomu dôjde, je nepochybné dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby táto

bola primeraná a proporcionálna. Primerané zadosťučinenie možno chápať ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy, pričom podobne ako pri majetkovej ujme aj pri ujme nemajetkovej sa vyžaduje dôkaz existencie kauzálneho nexu viažuceho sa na protiprávne konanie rušiteľa, v dôsledku ktorého došlo k vzniku určitej nemajetkovej ujmy.

Zodpovednosť rušiteľa sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma a ani nepredpokladá, a na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie príslušných chránených práv, nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je systémovo príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa morálna satisfakcia nejaví ako postačujúca, a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadové konanie, z judikatúry súdov vyplýva, že okolnosti, ktoré je nutné brať do úvahy pri priznaní nemajetkovej ujmy sú tieto: 1. dĺžka protiprávneho konania, 2. reakcia na upozornenia a požiadavky dotknutej osoby, 3. dobrovoľné upustenie od konania a snaha o nápravu, 4. škandalizácia osoby, 5. opakovanie a zvyšovanie intenzity protiprávneho konania, 6. úmysel motivovaný snahou o dosiahnutie zisku alebo zámernej diskreditácie osoby.

13. Pokiaľ došlo k neoprávnenému zásahu do vyššie uvedených osobnostných práv, má fyzická osoba dotknutá zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili následky neoprávnených zásahov, alebo poskytlo primerané zadosťučinenie. Podaním návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje fyzická osoba priznanie materiálnej satisfakcie. Pred podaním takéhoto návrhu nie je nevyhnutné uplatniť právo na poskytnutie morálnej satisfakcie. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ.

Nepeňažná forma zadosťučinenia má povahu tzv. morálneho plnenia. Ide o odčinenie spôsobenej nemajetkovej ujmy tými istými alebo podobnými prostriedkami, akými bola táto ujma vyvolaná. V prejednávanej veci ospravedlnenie nepredstavuje postačujúci nástroj nápravy ohrozených práv, a to vzhľadom na charakter protiprávneho konania, ktorým došlo k zásahu do osobnostných práv. Keďže neoprávnený zásah spočíva v úniku chránených osobných údajov, nemožno nápravu tohto nežiaduceho stavu, ktorý nastal, a ktorý trval určitú dobu, počas ktorej boli citlivé osobné údaje dotknutých osôb ponechané na neuzamknutom mieste a vystavené riziku ich zneužitia, dosiahnuť ospravedlnením (ako to môže byť napr. pri ospravedlnení v prípade zverejnenia nepravdivých či difamujúcich tvrdení o fyzickej osobe), nakoľko samotný únik osobných údajov nemožno ospravedlnením odčiniť a rovnako nemožno odčiniť nebezpečenstvo, ktoré hrozilo.

Primerané zadosťučinenie v peniazoch možno požadovať vtedy, ak zadosťučinenie v nepeňažnej forme nemôže slúžiť ako satisfakcia, alebo by nemateriálnu ujmu nekompenzovalo v dostatočnej miere. Uvedené však neznamená, že bez prvotnej žiadosti morálneho zadosťučinenia nemožno žiadať primerané zadosťučinenie v peniazoch. Zákonná formulácia nevyklučuje ani kombináciu peňažnej a nepeňažnej formy zadosťučinenia tak, aby v celkovom súhrne bolo zadosťučinenie primerané. Voľba formy zadosťučinenia je na žalobcovi, pričom musí vychádzať z intenzity zásahu. Pokiaľ si teda žalobca ako formu satisfakcie zvolil peňažnú formu, a to za stavu, že k ospravedlneniu ako morálnej satisfakcii nedošlo, čo medzi stranami ani nebolo sporné, nemôže byť v konaní neúspešný len pre to, že by mal prednostne požadovať morálnu satisfakciu.

Primerané zadosťučinenie sa chápe ako nástroj na odstránenie ujmy nemateriálneho charakteru, a nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Nemajetkovú ujmu stačí len preukázať, čo nie je synonymom dokazovania ako pri náhrade škody, a podľa okolností a špecifik prípadu aj odôvodniť. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v dostatočnej miere preukázal ujmu, ktorá hrozila v dôsledku zásahu do jeho osobnostných práv v podobe rizika zneužitia jeho osobných údajov.

Záverom odvolací súd dodáva, že pri posudzovaní existencie nároku na peňažnú satisfakciu, a teda vzniku samotnej ujmy, sa priklonil k aplikačnej praxi tunajšieho súdu vo veciach založeným tým istým bezpečnostným incidentom.

14. Pokiaľ ide o výške nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie poukázal na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu v totožných veciach vychádzajúcich z toho istého bezpečnostného incidentu. V týchto prípadoch súdy vychádzali z porovnania výšky odškodnenia, ktoré sa priznáva obetiam násilných trestných činov podľa zákona č. 274/2017 Z.z., ktorá bola v rozhodnom období 4 350 EUR. Zásade proportionality pri zistených objektívnych okolnostiach incidentu môže maximálne, podľa názoru odvolacieho súdu, zodpovedať 5 % zo sumy 4 350 EUR, čo by predstavovalo 217,50 EUR. Pri netvrdení a nepreukázaní žiadneho konkrétneho následku v subjektívnej osobnostnej sfére žalobcu je namieste vychádzať z polovice tejto čiastky, čo je 108,75 EUR, po zaokrúhlení 110 EUR. Pre porovnanie je

možné poukázať na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe sp.zn. 22Co/147/2019 z 29.8.2019, ktorý pri obdobnom skutkovom stave, avšak úniku osobných údajov do digitálneho priestoru, priznal sumu na úrovni 400 EUR. Štvrtina tejto sumy je primeranou náhradou nemajetkovej ujmy žalobcu. Nie je totiž adekvátne stotožňovať únik údajov do digitálneho priestoru s nezabezpečením neprístupnosti údajov v príručnom sklade.

15. Napokon žalovaný nesúhlasil ani s výrokom o trovách konania. V súlade so zákonnými ustanoveniami o trovách konania (ust. § 251 a nasl. CSP) a procesnou situáciou, ktorá nastala v prejednávanej veci, kedy právoplatne z uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a po čiastočnom späťvzátí žaloby bola žalobcovi priznaná suma 110 EUR, odvolací súd dospel k záveru, že žalobca bol v konaní úspešnou stranou sporu. Zásada úspechu v spore aplikujúc ust. § 255 ods. 1 CSP je esenciálnym kritériom priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako je to v prejednávanej veci, sa skúma v rozsahu, či žalobcovi bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nie je možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku stranu sporu, v danom prípade žalobcu. Tak, ako to uviedol žalobca, najmä v konaniach o ochranu osobnosti pri náhrade nemajetkovej ujmy si strana sporu odhadne výšku uplatňovaného nároku, ktorú v závislosti od vykonaného dokazovania posúdi súd. Nie je možné požadovať od žalobcu, aby výšku uplatňovaného nároku určil v nižšej sume alebo v sume, kde bude zvažovať rozsah úvahy súdu o výške plnenia. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v takomto prípade je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Na základe uvedeného sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, za úspech v spore. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná, teda nadväzujúca. Predmetný záver vyplýva aj z judikatúry najvyšších súdnych autorít. V skutkovo a právne identickej právnej veci, ktorej základ nároku sa odvíja od rovnakého bezpečnostného incidentu podal žalovaný proti uzneseniu Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/29/2018 zo dňa 20.1.2022 o výške náhrady trov konania, ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 24.5.2022, č. k. II. ÚS 233/2022-18 ústavnú sťažnosť odmietol. V citovanom uznesení Ústavný súd SR argumentuje takto „...pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Z tohto pohľadu je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch“.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky aj v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 konštatoval, že: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020.

Argumentácia žalovaného, že výška uplatňovanej nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti býva tak, ako v tomto prípade nadhodnotená žalobcom, nemá vplyv na výšku uplatňovaných a priznaných trov konania, pretože žalobcovi súd priznáva plnú náhradu trov konania výlučne v prípade, pokiaľ bol čo do základu úspešný. Úspech žalobcu vo veci v prejednávanej veci bol v uznaní základu nároku.

16. Žalovaný v odvolaní taktiež namietal, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní o trovách konania nevzal na zreteľ jeho argumentáciu spočívajúcu v nevyhnutnosti aplikovať ust. § 257 CSP.

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Citované zákonné ustanovenie je ustanovením, ktoré predstavuje odchýlku pri rozhodovaní o trovách konania v závislosti od zodpovednosti za výsledok sporu. Aplikácia tohto zákonného ustanovenia závisí od úvahy súdu a jeho aplikácia nepriaznivo dopadá na tú procesnú stranu, ktorá bola úspešná, patrí jej nárok na náhradu trov konania, ale protistrana pre aplikáciu ust. § 257 CSP nie je povinná tieto trovy uhradiť. Ust. § 257 CSP je moderačným právom súdu a je vecou súdu, akým spôsobom preukázané okolnosti pre aplikáciu § 257 CSP vyhodnotí. Dôvody hodné osobitného zreteľa zákon neuvádza. Zákon neuvádza ani výnimočné okolnosti, na ktoré je potrebné prihliadnuť.

Odvolačný súd poukazuje na to, že na základe opätovného preskúmania predmetného spisu nezistil dôvod pre použitie ust. § 257 CSP. Výklad dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočných okolností zákon ponecháva na súdnej praxi. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo k určitému druhu konania, ale o prvok individualizácie, nie však ľubovôle zo strany súdu. Právo na priznanie primeranej a právny predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a súvisí, pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, s čl. I ods. 1 Dodatkového protokolu a právom na právnu pomoc podľa § 37 ods. 2 Listiny.

Vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného a aplikáciu ust. § 257 CSP je potrebné zdôrazniť, že žalovaný ako zodpovedná osoba pri porušovaní pravidiel s manipuláciou osobných údajov porušil smernicu Európskej únie č. 95/46/ES, ktorej cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov. Základným zákonom, v ktorom je uvedená smernica premietnutá, je zákon č. 18/2018 Z.z. o ochrane osobných údajov, v ktorom sa na vysokej úrovni chráni právo a sloboda fyzickej osoby so zameraním na právo ochrany osobných údajov, pričom cieľom je zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu. GDPR niektoré údaje považuje za citlivé. Takýmito údajmi sú aj osobné údaje ako, meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, ktoré predstavujú osobitnú kategóriu osobných údajov, ktoré žalovaný sprístupnil nepovolaným osobám. Išlo o totožné údaje nielen u žalobcu, ale u ďalších osôb v okrese U.. Niet preto dôvodu, aby žalovaný ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bol zvýhodnený oproti žalobcovi, ktorý sa bez svojho zavinenia dostal do situácie, kedy jeho osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovaného mohli byť zneužitú. Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania v takom prípade by nebola ani spravodlivá. Nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobcu, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobcovi, ktorý ako fyzická osoba musel svoje práva chrániť súdnou cestou.

Aplikácia § 257 CSP je vylúčená už aj s pohľadom na to, že v množstve iných vecí, napr. aj v hromadnej veci s viacerými žalobcami na jednej strane, bol nárok týchto žalobcov právoplatne uznaný za dôvodný, avšak žalovaný nebol ochotný, pokiaľ tvrdí, že ide o identické konanie s identickým základom, prípadne aj výškou uplatňovaného nároku, svoj procesný postoj v tejto veci zmeniť. Jeho ochrana bola individuálna, cieleňá pre pojednávanú vec. Počas celého konania, ešte aj po tom, čo rozhodol prvoinštančný súd v prejednávanej veci, žalovaný so žalobou ani čo do základu nesúhlasil, namietal v odvolaní nielen základ, ale aj výšku uplatňovaného nároku. Uvedené námietky žalovaného navyšovali vznikajúce trovy konania, kedy žalobca bol nútený vykonávať ďalšie a ďalšie procesné úkony, s cieľom preukázať základ a výšku uplatňovaného nároku.

Žalovaný nebol ochotný uznať ani len okolnosť spočívajúcu v tom, že bezpečnostný incident v súvislosti s porušením ochrany GDPR mohol u žalobcu vyvolať zásah do jeho osobnostných práv. Žalobca potvrdil, že žalovaný pri bezpečnostnom incidente zaslal list prostredníctvom právneho zástupcu, v ktorom sa dotknutým osobám ospravedlnil, avšak tento list nebol vo vzťahu k žalobcovi individualizovaný a nebolo poskytnuté žalobcovi ubezpečenie o ďalšej ochrane jeho osobných údajov, resp. vykonaní všetkých úkonov smerujúcich na ochranu takto získaných osobných údajov žalobcu.

17. Skutočnosť, že v iných konaniach je žalovaný povinný vyplatiť trovy konania právnemu zástupcovi žalobcov, je v tejto veci vo vzťahu k žalobcovi bez právneho významu. Každá jedna vec je individuálna, pričom žalobca sa rozhodol v tejto veci individuálne konať, podať žalobu a chrániť tak svoje práva vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobcu. Trovy konania sú nákladom strany sporu, pričom účet jeho právneho zástupcu je iba platobným miestom.

Všetky tieto okolnosti, najmä nechota žalovaného priznať si pochybenie a zodpovedne vyhodnotiť zásah do osobnostných práv žalobcu tak, aby jeho nároky boli nielen čo do základu, ale aj čo výšky, hoci čo i len formálne kompenzované finančnou náhradou, viedli odvolací súd k tomu, že aplikácia ust. § 257 CSP nie je prípustná.

Odvolačný súd nezistil žiaden iný dôvod, ktorý by mal žalovaného zvýhodniť pri rozhodovaní o trovách konania, a aby v prospech žalovaného bolo dôvodné aplikovať právnu normu vyplývajúcu z ust. § 257 CSP. Iný záver by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odradenia od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Inak povedané, je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na

ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto je ust. § 257 CSP v danej veci v prospech žalovaného neaplikovateľné.

18. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez náležitého významu.

19. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v prejednáwanej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný. Z dôvodov uvedených v bodoch 16. a 17. odôvodnenia tohto rozsudku odvolací súd ani pri náhrade trov odvolacieho konania nevzhladol okolnosti opodstatňujúce použitie ust. § 257 CSP. Prvoinštančný súd o výške trov konania rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).